

Quid felix faustumque sit!
EXERCITIUM LEGALE
DE

RETORTIO- NE INJURI- ARUM.

*Consensu & permissu Magnifici & No-
bilissimi J. Clarissimi Ordinis in florentissima ad
Istem Academiam*

PRÆSIDE

JONANNE GEORGIO
AYRERO Dresdæ-Misnico.

Placide disquisitioni subjecit

Ad diem — Septembris

Marci & Iulii festum

CHRISTIANUS JUNGHEIMER
Frauensteinensis

J E N Æ

In Typographico Lobensteiniano.

A.O.R.

M. DC. CLI.

V I R O

*Admodum Reverendo, Amplissimo atq.
Praclarissimo*

Dn. DAVIDI Zinckerna-
geln M. Gymnasii Senatorii, quod Ec-
furti est, Rectori meritissimo, nec non Ecclesie
Prædicatorum ibidem Pastori nonario, Patruo
meo omni venerationis cultu ætatem
prosequendo.

*Hanc Observantia statuan
erectam & dicatam volo,*

C. Z.

ducunt, descendere. Ceterum, cur agitur, Curis, Vitis,
nis, Scari, & vetulorum gastrum, & quidam, & cetera
rum praeferat, & cetera, pro S. T. Substantivum, & cetera
Sionem sed TorTionem scribere maluerim, hanc
nomen apponimus; esse non modo hoc a Philologorum. Eius
observatum, in his exemplaribus, nusquam TorTionem
cuiam reperiri, verum etiam Orthographia principia Scri-
pturae hanc aperte repugnare. Nam quae ratio laeder, cur mi-
nus recte Finis, Locus, Locis, Capis, Datis, & cetera,
I.edio, Locutio, Capio, Datio scribatur, illa utique, in quo
tur, TorTionem mendose, recte a TorTionem scribi. Ad ratio,
cur adducta vocabula per S. limitam, vixisse, & cetera,
est, quia derivatur a supinis finitum, lectum, locum, & cetera,
datis, non velut Rosio, Suasio, Sponsio, Fidio, & supinis
sum, sponsum, & cetera. Et ergo eadem TorTionem, quia in
supinis torTum, non torSam, agnoscit, scribi ullam cur
lationem debet.

3. Etymologiae subiungitur *Hypocritae*, cui alio loco
viam detexeris, errorum gryphus haud poteris effugere suc-
cilius, quam sine Moly herbâ, tutus esse ab insidiis alicujus Cir-
ceus. Haud itaq; ignores velim, *Retortionem* varium in jure ad-
mittere significatum Nonnunquam enim *injuriousam* ex *ma-
ligratationem*, id est *in auctoritatem revocantem* ad *retortam*,
quandoq; *chariam* seu *instrumentum*, in quo *provisi* est *Retortus*,
non *retorsus* seu *sublatum* repellendi *injuria*. In quibusda
nien *in* *juris* *retortendi* *extremum* denotat. Et in hac po-
steriori acceptione iterum subdividitur dupliciter, *provisi* seu *pro-
pria*, & *lati*, seu *impropria*. Illô modo, quando *injuria* *provisi*
suisdem convicium, quod in ipsam *extremum* est, et in con-
victorem remittit. Illi vero contra *retorsit* vel non *retorsit*,
curio, quod erat intantum, sed aliud illius vires vel quando
simile quidem, illud *extremum*, quod fallor est, atq; postulat
consuetudo.

4. *Converguntur autem confederati villis est hic ager. Et Hieronymus inquit Nicaenorum ager et Romanis villis et Romanorum, sed minus. Sed quod idem est, sed admodum expugnatum. Dico, si properat, et ab Agrippa Capito, ut*

rationem assignet. Aut nimirum impune dimittendus sit Patroni filius. Sed quænam ista? Hæc, quia voluit se ulcisci, hinc defendere, provocatus. Provocatio itaq; pariter ac iusti doloris gravitas in causâ est, quare ignoscere filio, voluit. Ulpianus. Unde sic inferimus: Quicquid non patitur jure Civili, id est eò jure permittente. Sed de Retortione verum antecedens. Et consequens. Major suâ luce radiat, & probatur nim ex *L. 2. § 1. de Concubin.* tum ex *L. 4. C. Ad l. Jul. de Adult.* Minor est in *l. nostra 14. §. 6. de bon. libert.* E. immotò stabit firmamentò Conclusio Nec est quod urgeant dissentientes, in *d. l. patroni* filium non diffamationes vel convicia sibi facta, sed crimina sibi objecta, multò minùs privatim, sed in judiciò criminali, & quidem in formâ & sub jure exceptionis & defensionis retortisse. Cùm ulcisci hinc sit idem, quod lege judiciòq; contra alium experiri. Dupliciter enim responderi potest, & quæritur (1.) malè sibi constare oppositionem inter diffamationes vel convicia facta, & crimina objecta, cùm mutuo hæc duo se invicè respiciant, & posito ac sublatò unò, necessum sit poni & tolli alterum, (2.) probandum adhuc esse, Retortionem hic fieri in judiciò. Ut ut enim largiamur, ultionem nonnunquam pro defensione judiciali accipi, velut in illò Catonis *lib. 4. Orig. N. quis membrum rupit, aut os fregit, ratione proximus agatur ulciscitur:* non raro tamen vocabulorum hocce etiam ad extra judiciale trahi defensionem, satis evincitur ex *Rubr. or. C. quando liceat unicuiq; sine iudice se vindicare &c.* Et *l. eide* subiecta *libi. Ulpianus* voluit permitti ut ulcisceremur, nec non *l. vii. C. de Metas.* Et *Epithem. ibi* cursum arbitrium ultionis fieri esse permissum Et ubi innuitur verba *ulciscere* & paulò ante premittitur *Quædam damno alteri ipse plebs premitur nostræ* & *remissa*, quæ omnia defensionem privatam conciliant arguant. Ad quid enim opus fuisse interdicti non permittente, cum judicialis & publicæ defensionis auctoritas interposita? Quare cò totum adducere sit ambiguum, illi plena, licet non certè ex ipso firmatibne præbuitur contra Remotionem extra iudiciū, quænam quia in *l. 2. c. de lictis* verbum *persequendum*, quod quædam inter de *ulciscere* nimirum *persequi* & *persequi* tantum esse nullumquæ, quia *l. i. c. de Remp. v. de d. quæ sit* & *l. vii. c. de lictis*

cant. Urgent *Terris* omnem vindictam prohiberi esse ex *l. y.*
Quod metus causa. *l. 45 §. 4. ad l. Aquil. l. 14 C. de Juda & Cebir.*
 Retortionem verò non ex alio, quàm ultionis fove promanare. *Quarò* proferunt, defensionem, quã vis vi repellitur, ad
 casum necessitatis tantùm restrictam, nec non nisi in imminente
 periculò, & in subsidium esse permissam, videlicet quando
 aliter quis se tueri nequit *l. 5. §. 1. l. 45 §. 2 ad l. Aquil. l. 3. §. 9. de
 vi & vi armat.* De Retortione autem injuriarum hoc dici non
 posse, cum quia fiat injuriã jam perfectã & illatã, cum, quia,
 injuriis procißus aliter, quàm recriminando se tueri possit.
 Deniq; adducunt *l. 5. in fin. pr. de publ. jud.* ubi dicitur, quod reus
 non relatione criminum, sed innocentia se debeat purgare.

8. Et hæc quidem funtilla tela, quæ adversarii in nos jaculantur, quæ certè adeo non meruimus, ut hastam & scutum protinùs abiciamus, ut potius animò intrepidò propulsare eadem atq; infringere audeamus. Ad *primum* enim respondemus discrepantiam esse maximam inter pugnam sive contrarietatem veram, & apparentem, & quidem de priori verum esse, quod à dissentientibus prolatum, de posteriori non utiq; quod demonstramus hoc syllogismo: Ubicunq; non datur idem subiectum nec eadem subiecti conditio, vel modus considerandi, ibi non datur vera repugnantiæ. Atqui in Theologiâ & Jurisprudentiâ nõ datur idem subiectũ nec eadem subiecti conditio, vel modus considerandi. E. in Theologiâ & Jurisprudentiâ non datur vera repugnantiæ. Majus desumpta est ex eæ contrarietatis requisitis, ut collat in Logicis. Minorem hinc stabiliimus, quæ Theologiâ hominem, quâ hominem, Jurisprudentiâ verò hominem non quæ in se sed quæ in civilis societate degentem pro subiecto habet, Theologiâ informat hominem ad solia posita æternæ beatitudinis, Jurisprudentiâ verò ad solia terrena fortis, seu felicitatis mundanæ, hæc loquenda de homine jura civilia, illa de homine jura spiritualia, Cælestia modis agendis præsequi. Verum nature & consuetudinis illius præmissæ & quælibet gentium 3. hæc de illis colligere in prædictis, quæ de consuetudine in lege divina, in jure vel in legibus præposita, quæ eadem in jure civili, in legibus, & consuetudinibus illis esse om-

thetæ præstatum. Quorsum n. alibi in *Et C. quæ de iniuriis* &
jud. Quorsum l. ult. *C. de Mer. & Exherem.* realem esse. Quare
constantius defensionis simplex, nudaq; injuriæ propositio,
cum defensione necessarij & inevitabilij, quæ non nisi cum
internecione adversarij potest expediri, de quâ postea. Ita
te n. verificatur, eam non, nisi in subsidium & quando quæ
aliter se tueri nequit, licitam esse atq; permissam, alia enim
nec verberantem verberibus vicissim coesse licet, cum nō
modò ille reverberationis actus injuriâ jam perfectâ & con-
summatâ fieri soleat, sed & eò casu sint in propositio vix in
jure civili propositæ, nimirum actiones judicariæ quibus pro-
vocatæ adversus provocantem experiri, licet omnium optimè
famæ suæ consulere potest. *Ultimum* quoq; & *Quintum* ex l. 1.
de publ. jud. petrum fulcrum nihil ad Andromachen. Ego
enim non vider, de alieno planè casu ibidem agi, quò scilicet
eufantis & inter eos jam relatus reaccusare in iudicio accu-
satores contendit; quæritur ergo: an hoc ipsi liceat, prius quàm
se crimine, quò premitur exuerit? respondetur negativè, hæc
annexâ ratione, quod non relatione criminum, sed innocentia
reus purgetur. Nos autem de eò nunc ligamus: Num quis
injuriâ verbalem reflectere in autorem licitè possit, quod cer-
te articulus totus ab isto differt cœlo.

9. Definitioni succedit *Divisio*. Disposita autem non incommode potest Retortio in *Activam* & *Passivam*. *Activa* est, quæ proficiscitur ab injuriis affectu, & ipsummet afficientem verbis ore prolatis dirigit. *Passiva* contra, quæ interpretatur ex parte convulantis, & a tortis retorquentem extrahit. Illo casu, quod convicium illatum, illo casu; etiam si fuit repulsum, vocaturq; à Dd. *Retortiois Retortio*.

16. Tradit. diuina proutcumq; canonicis, et multis pa-
trilib. Causis, quas sententiarum uocamus, esse factas, de iur.
tunc, Causas uero *offensivas* ē cunctis iur. Causis *defensiu*
appellatur, ut in *Præfatione*, sed *offensiu* sunt illæ, quibus
quidā Rōm. episc. pascunt, ad illi ecc. l. i. et p. l. i. et c. illi uero
de iur. p. l. i. et c. illi uero de iur. p. l. i. et c. illi uero de iur.
appellatur, et c. quidam simpliciter, sed *defensiu* sunt illæ
Causæ

16. Circa modum hæc adhibenda cautio est, ut velut
in*inuria* sit *gravior ipsa illatione*. Non enim debet reponi ali-
ud, neq; plus, quam erat intortum; sed id ipsum, quod ac-
cipitur erat, quod collimant verba supra in definitione posita,
quibus injuriam emissam in eodem qualitate & quantitate in
autorem reflecti debere, inculcavimus. Hæc igitur in iuriam
damus cōviciis lacellito, ut impunit recriminari cōveniant,
& illum vicissim aliis conviciis, atrocioribus etiam, profici-
dere possit, quod in fecisse nobis visum est. Fachinorum, Harp-
rechtus & alii, qui convicium facienti licite reperti possunt. *Tu*
mentiris autumant, idq; ipsum de forma Retorcionis sub-
stantiali observandum esse docuerunt. Nisi profectò parum
felicit Incunctabile siquidem est, quod qui *E. G. ferrum* ex-
probranti regerit, *Tu mentiris*, non tantum, à facta, sed in se sibi
conviciò semet liberare conetur, sed insuper eidem ex eorum
vindictæ calore aliud nimir: calumniæ crimen, quod longè o-
zecebrabilius æstimatur convicium, reponat, & sic non id quod
erat intortum, sed aliud, retorqueat longè gravius, atq; id quod
moderamen à LL. præscriptum excedat, quod laet in offensi-
onis & defensionis proportionem. Accedit & hoc, quod obser-
vatà verborum proprietate, longè aliud sit, *retorquere* *eximium*
objectum, aliud vero *mendacium obijcere*, si t, ut videtur, dicitur.
Id. Mentitam dare convicianti. Illud n. qui facit, crimine sibi
ibi injecta eadem, ut erant prolata, à se removel, & translatat in
autorem, ut hic illorum sit reus, quæ intorserat. Contra, qui
simpliciter convicianti dicit, *Tu mentiris*, non retorquet tibi
intorta convicia in intorquens, sed duntaxat ait, illa sibi
per calumniam intorta, ita ut illorum conviciantem non ar-
guat reum. Dices: Atqui verò l. 25. §. 1. de promissoribus aliud
velle. Minime genus. Neq; n. in d. l. dispositio perit, quia
promissori, ut iniustolū verbo mōdaci argui dominum, sed
narratio de facta promissum, promissum in dicitur. *Tu men-
tiris*. Si quid videretur, autem scilicet, quod factum sit, non quod
fieri debuerit, cum illi sit non translatum, quod dicitur. Quod
ad injuriam promissum dicitur. Dicitur autem mentis, quod
pudat dicitur, promissum sit, sed non, tunc intella. Cum id
dicitur, quod propter mendacium. *Tu mentiris* obijciat n. p.
bucur

